

han saae ud over denne Staahej. Han kunde ikke lade være at tænke paa, at hvor meget det saa end lykkedes ham at udmærke sig paa sit Omraade, vilde han dog aldrig kunne gøre sig Haab om at opnaa en Berømmelse som saadan en Smule Verse-mager, hvis Navn øjeblikkelig kom paa alles Læber. Naar hans Ideer nu blev offentliggjorte, vilde hans Navn neppe trænge udenfor Teknikernes snevre Kres. Mens Aviserne ofrede Spalter paa at anmelde den første den bedste Kærlighedsnovelle, vilde de rimeligvis bare omtale hans Værk i en lille Petit-Notits. Ja, dersom han havde skrevet et Digt om Havet eller *malet* et Vandløb i Stedet for at udkaste Kanalprojekter — —

Idet han rejste sig for at gaa, kunde han ikke lade være med at vende sig mod Fritjof og sige:

„Jeg synes forresten ikke, de Herrer Skønaander har noget at beklage sig over hertillands. De ser selv, hvilken Ravage en stakkels Teaterpjes kan afstedkomme. I otte Dage vil hele Byen snakke om denne store Begivenhed.“

„Naa ja! Hvad Djævlén vil De i Grunden ha'e, Folk ellers skal interessere sig for i dette Land?“

Per fólte sig slaaet af Ordet. Han saae et Øjeblik tavs paa ham.

„De kan have Ret,“ sagde han. Og idet han derpaa saae ud over Kunstnerkresen med et hvast Blik, der ligesom tilslyngede den en Udfordring, føjede han til: „Men vent — det skal snart blive anderledes!“

„Igen en gal Mand!“ sagde Fritjof, da han var gaaet, og drak ud af sit Glas. Og avtomatisk greb hans Bordfæller og-saa deres og mumlede bifaldende.

*

*

*

Per styrede ikke sin Utaalmodighed længer end akkurat de otte Dage, Obersten havde forlangt til Betænkningstid. Men da han den niende Dag atter stod i dennes Arbejdsværelse, fandt han en helt anden Mand end den interesserede Kollega, med hvem han Ugen før havde taget en saa opmuntrende Afsked. Obersten hverken gav ham Haanden eller bød ham tage Plads. Med en bulderbasagtig Bryskhed, som dog aabenbart dækkede over nogen Forlegenhed gav han ham